

Havia corregut uns vint minuts ben bons, sense haturar-se ni un sol cop per recuperar forces. Vint minuts d'una sola tirada i a la millor velocitat, com un atleta de debò. L'havia ajudat un exercici de concentració: determinar un objectiu (fugir dels imbècils que el perseguien), confiar en les seves possibilitats (les carreres a l'escola, els notables d'educació física, el fúting dels dissabtes d'estiu amb el pare al poble) i una meta real (arribar, com a mínim, a la rotonda de sortida del poble, des d'on s'agafa el carril per accedir a l'autopista). L'exercici, més o menys inconscient, havia resultat tot un èxit: ja no veia els perseguidors, les cames suportaven prou bé el ritme de la carrera, respirava amb facilitat, tot i que tenia una mica de flat, i havia deixat enrere la rotonda i avançava, camp a través, per una mena de corriol paral·lel a la carretera nacional.

Transcorreguts els vint minuts de carrera i al bell mig d'un camp esquitxat del vermell de les roselles, s'aturà per primer cop i es girà per comprovar que no el seguien. No es veia ni una ànima al seu voltant. Aleshores, panteixant, es va agenollar a terra i es va fregar els ulls i el front. Suava. L'escometia una ràbia que no podia controlar contra aquells malparits. A la plaça del poble havia abandonat la motxilla on duia, a més a més dels llibres, el mòbil. I sense el mòbil no podia avisar ningú. El preocupava allò que podien haver fet la Patrícia i en Rafa, testimonis de la topada amb la colla del Guerro, arran de la seva fugida desesperada, quan tots els brètols es van posar d'acord per caçar-lo. Vés a saber si la Patrícia i en Rafa havien tornat a l'institut per alertar els professors, o havien anat a casa seva per advertir la mare del que estava passant. Es preguntava, doncs, si algú havia aconseguit aturar el propòsit d'aquells idiotes. Si estava salvat. Si podia recular i tornar a casa sense por.

De genolls, esbufegant després de la carrera, tenia l'obligació de concentrar-se un altre cop i decidir què havia de fer a partir d'aquell moment.

Va seure a terra, sense pensar si s'embrutaria els pantalons, i es va agafar el cap amb les mans. No, no havia de plorar. Ara no tocava plorar. Era necessari concentrar-se i buscar una solució. I fer-ho sol, sense preguntar, sense telefonar, sense saber.

Però aleshores va escoltar l'estrèpit del motor de les motos que s'acostaven.

En venien dues, la d'en Quim i la del Guerxo. Presumiblement eren ells mateixos qui les conduïen. El Guerxo, sens dubte: ell mai no deixaria la seva Aprilia RS a ningú. La Derbi Senda d'en Quim podia ser que la conduís algú que no fos ell, en Romà per exemple, que mai no se separava del Guerxo, o fins i tot en Lolo.

No va perdre temps a valorar la identitat del segon motorista, perquè tot d'una es va incorporar i va començar a córrer una altra vegada, ara camp a través, allunyant-se de la carretera. La persecució s'havia fet menys equilibrada i més perillosa: ja no era un contra quatre a peu, sinó un a peu contra dos motoritzats, i tenia les de perdre. Als motors embogits de les motos i el derrapar de les rodes, s'afegia la cridòria d'aquells dos caçadors despietats,

que llançaven exclamacions de victòria i insults grollers que no deixaven cap dubte sobre les intencions que duïen. Tampoc no hi havia temps per avaluar la repercussió del que passaria si l'enxampaven: calia córrer per evitar les conseqüències d'un possible enfrontament cara a cara.

Tot mantenint el ritme de la carrera, amb les tiges de blat a mitja cama, entrebancant-se una vegada i una altra amb els clots del terreny i amb la visió enterbolida per l'esforç, la suor i els esbufecs, va recordar l'existència de la vella fàbrica de Can Serra, que no devia ser gaire lluny d'on es trobava. La construcció mig en runes s'alçava uns dos-cents metres camps endins, just després de la rotonda. Si corria pel mig del camp, anava tallant camí: només calia orientar la carrera uns quants graus a l'esquerra i continuar recte. La vella fàbrica no representava la salvació, és clar, però la carrera no podia continuar eternament, amb el desavantatge que ell la feia a peu i els altres, en moto. A Can Serra es podia amagar, si més no. Tot i l'esperança d'aquell refugi precari, la vella fàbrica tenia un greu inconvenient. En una altra situació qualsevol,

aquell inconvenient seria insalvable, però aleshores, mentre fugia espavorit dels seus perseguidors, no hi havia res a pensar, ni res a témer. Perquè precisament amb la temença i la por es fonamentava l'escull insalvable que hauria representat la vella fàbrica: Can Serra era el símbol de la por per a totes les generacions de nens i joves que vivien o havien viscut i crescut al poble.

Des de sempre, Can Serra, la vella fàbrica abandonada, havia estat la llar dels fantasmes, dels ogres, dels raptors de nens, dels assassins sanguinaris i sense escrúpols que omplien les llegendes i els malsons dels habitants més innocents de la comarca. A Can Serra hi havia viscut el Murri, un vell pestilent i deformat que de nit caminava pel poble i s'enduia els nens i les nenes que no dormien. A la vella ruïna hi anaven a parar els menuts que es perdien al bosc, els que no tornaven a casa després de sortir a buscar cargols o bolets; el Murri els preparava un àpat fastigós que se suposava elaborat amb els cossos d'altres nens i nenes que prèviament hi havien arribat. El Murri disposava d'un congelador de mida industrial on es conservaven, sota zero, els nens

i nenes que no creien als pares; els nens i nenes que feien enfadar la família, que no respectaven els professors. Congelats, les seves faccions cristal·litzades, hi reposaven els que no arribaven a l'hora convinguda a casa. Els lladregots, els tafaners, els mal educats. Hi havia també els que no volien menjar el plat que la mare posava a taula, els que feien malifetes l'una darrera l'altra. Hi havia aquell nen de Múrcia que havia sortit al noticiari i a qui els seus pares buscaven desesperadament per tot Espanya; i la nena holandesa que havia desaparegut del xalet que els seus avis tenien llogat a la muntanya per passar l'estiu. Tots els nens i nenes imprudents eren a Can Serra, congelats, a punt de convertir-se en els plats que el Murri condimentava per a les visites de més nens i nenes imprudents que anaven a visitar-lo i als quals també congelava un cop havien degustat les exquisideses macabres de la seva cuina caníbal.

Abans del Murri, això ho explicaven les àvies, a Can Serra hi havia viscut un maqui sense cap: una mena de fantasma bandoler del temps de la guerra, armat amb una escopeta, però sense cap.

Deien que era l'esperit d'un vell soldat de la República a qui havien decapitat els nacionals quan el van enxampar i que havia tornat a la vida, incomplet, a l'aguait de desfermar la seva venjança implacable sobre tots aquells que havien aplaudit la victòria d'en Franco i dels feixistes, que, segons les àvies, havien estat, per voluntat o per imposició, la immensa majoria. El fantasma decapitat atemoria tots els nens i nenes de la postguerra, els descendents naturals d'aquells que no havien evitat la seva mort ni la dels seus familiars.

Després d'en Murri, Can Serra fou habitat per una legió de gitanos sense ànima que agafaven els nens i les nenes i els estacaven amb cadenes en uns posts de l'antiga fàbrica i els alimentaven amb deixalles abans de convertir-los en pinso per engreixar el bestiar. Els gitanos tenien la facultat de ser invisibles durant el dia, però a la nit es materialitzaven en éssers de carn i ossos, moment que aprofitaven per endur-se la canalla. Molta gent havia vist les fogueres que feien a fora, de nit, i on rostien les vaques i els porcs que havien engreixat a base de cossos infantils.

En els darrers temps, Can Serra era habitada per borratxos, bojos, drogoaddictes, violadors, assassins en sèrie i tota mena de personatge sinistre, i per això cap nen ni cap nena no s'acostava mai a la vella fàbrica. El lloc era de difícil accés i quedava molt lluny del centre del poble, cosa que dificultava la intromissió de curiosos. Alguns, però, quan ja no tenien vuit ni deu anys, sinó potser tretze o catorze, aprofitant una excursió en bici, o més grans, tornant en cotxe de la discoteca, s'aventuraven a la rodalia de la ruïna, fins i tot s'acostaven a tocar-ne les parets o espigar darrere dels finestrals sense vidre, però eren molt pocs els que abans d'arribar als vint anys s'atrevien a creuar el marc sense porta de l'entrada. Els que ho feien, joves d'uns vint anys, explicaven que no havien trobat res ni ningú, o potser sí, potser un indigent que hi havia fet una foguera, o un parell de ionquis punxant-se, o una vella borratxa que feia les seves necessitats en una cantonada. Però de seguida que aquests joves intrèpids es feien grans i començaven a tenir fills o nebots, Can Serra tornava a ser una mena de sucursal de l'infern

on es cometien els crims més escabrosos i on vivia gent dolenta i malalta que havia perdut el nord.

La conjunció de totes aquelles imatges de terror infantil passaren ben segur pel seu cap just quan veié, a la llunyania, la silueta de la fàbrica. Estava terriblement cansat, i les cames ja no responien a l'impuls de fugir. Li costava respirar, el flat era persistent i dolorós, i calia aturar-se per recuperar forces. Havia d'entrar a Can Serra i amagar-s'hi. Ell ja tenia quinze anys, i no l'amoïnava trobar-s'hi una colla de romanesos vivint en la misèria, o un vell tronat o un ionqui famolenc.

Can Serra, en les seves circumstàncies, era un refugi, i no una trampa. Fins i tot, ara que ja havia saltat el mur de poca alçada que limitava el perímetre de l'antiga fàbrica, pensava com reaccionarien els seus perseguïdors motoritzats quan descobrisin que havia entrat a Can Serra; com valorarien la seva valentia, la seva actitud agosarada que, si més no en aparença, l'empenyien a entrar a la ruïna sense cap mena de temor. S'atrevirien a imitar-lo? Dubtarien a l'hora d'abandonar les motos i penetrar en l'escenari dels malsons de la seva infantesa?

Encara hi havia llum del dia. La claredat, el sol que no s'havia post, el ritme tranquil·litzador de frec de fulles a les branques gronxades pel vent..., tot plegat, juntament amb el desig imperiós d'amagar-se i descansar, el van fer entrar directament a la vella fàbrica per la porta principal, que ja no existia, i endinsar-se, encara corrent, al seu interior. Allà regnava la penombra i una pudor desagradable ho impregnava tot. La llum de tarda entrava pels finestrals sense vidres, per això va poder descobrir les pintades a les parets, les restes d'una foguera i un munt de llaunes buides de cerveza que s'apilaven en un racó. Aquell espai devia haver estat el hall d'entrada, però ara no era res, una estança ampla i de sostre alt, bruta i pudent, buida de qualsevol presència que el pogués atemorir. No podia quedar-se allí, és clar, perquè si els altres s'atrevien a entrar el trobarien de seguida. Havia de continuar i traspasar una de les quatre obertures que s'obrien en cada una de les parets d'aquella gran sala. Per intuïció va escollir la de la dreta. Només hi havia una finestra en el nou espai que va envair, una finestra petita coberta amb una

tela rogenca, com si fos una cortina. Qui l'havia clavada, amb quatre xinxetes, aquella tela sobre el marc de fusta corcada de l'antiga finestra? Algú que encara era a la casa? Algú que hi vivia i que podia sortir de cop i volta i espantar-lo més del que ho estava?

Va escoltar nítidament el motor de les motos que ja havien arribat al mur que feia de límit. Es va aturar i va parar l'orella, però no podia sentir què deien els motoristes, si és que parlaven. Tot i tenir les motos aturades, no havien apagat el motor, i continuaven donant gas amb el mànec giratori, sense pausa. Va avaluar la situació recolzant l'esquena contra la paret de l'habitació de la cortina. A poc a poc, exhaust, fregant amb l'esquena la paret, es va deixar caure a terra. Els motors continuaven engegats. El més probable era que entre els seus perseguïdors hagués sorgit el dubte sobre què calia fer. Assegut a la gatzoneta, panteixant i amb el front amarat de suor, ell esperava la seva reacció amb l'esperança que finalment es fessin enrere i se n'anessin per on havien vingut. Al poble, de tornada, al·legarien que se'ls havia escapat o que

l'havien perdut. Aleshores ell esperaria una estona, potser fins que es fes fosc del tot i, més descansat, es posaria a córrer una altra vegada i entraria al poble pel sud, no fos cas que els brètols l'esperessin a prop de l'institut, allà on s'havia iniciat la baralla.

Però els motors es van aturar, i el seu cor cansat tornà a bategar a cent per hora. Sense el soroll de les motos, va poder escoltar la xerrameca.

—Eh, tu, imbècil! Ja et tenim, tio! Ja t'hem pescat!

Qui cridava era el Guerxo. Va imaginar que ho feia enfilat al mur, abans de saltar. Se li va escapar el riure: el milhomes no era ni tan sols capaç de saltar el mur per accedir a la casa!

—Surt! —va cridar en Romà. Ara sí que reconeixia qui acompanyava el Guerxo—. És millor que surtis tu i no haguem d'entrar nosaltres, imbècil!

«Sí, sí, segur que per a vosaltres és millor! Cagats, que sou uns cagats!», va pensar, encara amb un somriure. A continuació, va escoltar l'impacte de dos cops a terra: finalment s'havien decidit a saltar! Ara faltava, però, que s'atrevisin a entrar.

—No ens ho facis repetir, mitja merda! Surt d'una vegada si no vols rebre de valent! —va cridar en Romà.

«Espereu-me asseguts», va pensar ell.

Per la veu d'en Romà, va saber que eren fora, que li parlaven des de l'exterior. Va escoltar com conversaven o discutien en veu baixa, sense cridar, i es va imaginar que buscaven excuses per no haver d'endinsar-se en aquell espai inhòspit. Va sentir unes passes per fora, com si recorreguessin la façana. Cinc segons més tard va veure, a través de la cortina vermella, com passaven les dues ombres per davant de l'estança on s'amagava.

—És millor que surtis, imbècil! —insistia el Guerxo—. És millor que surtis!

Però ell no es va moure.

—Haurem d'entrar —va sentir com deia en Romà.

Els dos caps eren davant de la cortina. Tot d'una, va tenir un pressentiment i es va escolar, de pressa, a quatre grapes, per la porta que hi havia davant seu. Just en aquell moment, un dels dos

que el perseguien va ventar un cop de puny contra la cortina vermella i la va desenganxar de dalt.

—Ets aquí, malparit? Vols fer el favor de sortir, mitja merda?

Li havia anat d'un pèl! El Guerxo havia cridat traient el cap per la finestra. Si no s'hagués escapolit, l'haurien descobert allà, assegut a terra. Va sospirar. L'habitació a la qual havia penetrat estava completament a les fosques, perquè no hi havia cap obertura. A tocar d'una de les parets, tot i la foscor, va distingir l'inici d'unes escales. Va caminar per damunt de deixalles fins a la paret des de la qual arrancaven els esglaons. Ampolles de plàstic buides, brics rebregats, fulls de diari, burilles de cigarret, bosses de plàstic... Caminava amb la por de trepitjar una tifa, o un animal mort, una rata, per exemple, tot i que millor que fos morta que no pas viva, va pensar, de seguida. En arribar a la paret contrària va descobrir que no solament hi havia una escala que anava cap amunt, sinó, a l'altre costat, una que anava cap avall. Una que menava al pis superior, es va dir, i una que ho feia cap al pis inferior, potser un soterrani o

un magatzem. Es va quedar una estona immòbil, amb l'esquena contra la paret, una escala a la dreta i l'altra a l'esquerra, atent als moviments que poguessin fer els seus perseguïdors. Els seus ulls s'anaren acostumant a la foscor, i d'aquesta manera, distret, va poder llegir a la paret on esperava dues paraules. Algú les havia escrit amb un esprai de grafiter, però sense cap gràcia. Només dues paraules i dues fletxes: *Paradís* i una fletxa que indicava l'escala que pujava, i *Infern*, amb una fletxa que indicava la que baixava. Un dilema, es va dir, i li van venir ganes de riure. Els valents de les motos no s'atrevien a entrar, era clar. No sentia cap soroll, cap petjada, cap salt: els de les motos estaven més cagats de por que ell.

Paradís o infern. Havia de decidir per quina de les dues escales s'aventuraria en cas que entressin.

—Et tenim atrapat, idiota! No ens facis perdre la paciència! —va sentir que cridava el Guerxo, ben segur encara a fora, traient el cap per la finestra de les cortines.

Va tenir clar que, en el cas d'una emergència, ell pujaria al Paradís. L'Infern, el soterrani, havia de

ser una ratera, una trampa. Si allà on era estava ple de deixalles, el soterrani havia de ser molt pitjor. També era conscient que el Paradís no augurava res de bo i que estaria tan ple de merda com l'habitació on es trobava, però allà hi devia haver finestres, i en última instància podria saltar, caure sobre uns matolls i fugir. Just aleshores, va sentir l'impacte d'uns peus contra el terra i la veu del Guerxo.

—Ja som dins! No et podràs escapar!

Sense perdre temps, va començar a pujar els esglaons que menaven al Paradís.